

Un terrorista, un assassinat i la recerca de la justícia

Aquest mes, un jutjat de Tel Aviv farà públic el seu veredict sobre el soldat israelià Elor Azaria, que va matar un atacant palestí ferit. Els militars el van jutjar després que sortís a la llum un vídeo inculpatori. Però molts a Israel consideren que Azaria és un heroi.

Nicola Abé
© Der Spiegel

El cel sobre la ciutat d'Hebron és de color blau gèlid durant el matí del mes de març en què es decidirà si Elor Azaria és un assassí de sang freda o un heroi, segons a qui es preguntí. El desperta un soldat que entra corrents a l'habitació: una emergència. Azaria es vesteix de pressa i s'afanya a sortir. A les 8:22 a.m. arriba a una intersecció del barri de Tel Rumaida i veu un camarada que jeu a terra ferit d'arma blanca. Al seu costat hi ha dos palestins: un d'ells és mort, es pot veure un bassal de sang que s'estén des del seu cap; l'altre jeu d'esquena, pàl·lid i amb els ulls tancats. A quatre metres de distància hi ha un ganivet.

Azaria, de 20 anys, acut al rescat del camarada ferit i ajuda a traslladar-lo a una llitera. Aleshores camina uns quants metres, li passa el casc al seu camarada i carrega la seva arma. Són les 8:29 a.m. quan, des de només uns pocs metres de distància, dispara contra els palestins ferits a terra. La sang s'escampa sobre l'asfalt.

Des de la terrassa d'un edifici proper, un pare palestí grava l'incident. El mateix matí penja el vídeo a Facebook i també l'envia a l'agència de notícies Reuters i a B-Tselem, una organització

de drets humans israeliana. Això provoca una tempesta.

El vídeo mostra l'execució d'Abdel Fattah al-Sharif, que d'ençà d'aquell dia s'ha convertit en un heroi per a molts palestins, un *shahid*, un màrtir en la lluita contra Israel. Des de setembre de 2015, durant la "intifada dels ganivets", els atacs s'han succeït gairebé cada dia, amb més de 40 israelians i al voltant de 250 palestins morts. L'estratègia no ha consistit a dur a terme atacs grans, sinó a crear una sensació d'inseguretat constant. Pocs atacs han rebut atenció mediàtica, però aquest cas és diferent. Ha provocat una revolta que ha arribat als estaments polítics més alts del país, i ha destapat les greus divisions polítiques entre els líders, l'exèrcit i la població.

Aquesta mort en concret a Hebron està forçant tot el país a fer front a una qüestió que preferiria evitar. Ha fet obrir els ulls a l'Estat d'Israel, que ha vist que l'ocupació de Cisjordània durant 50 anys té un preu; el fet de reprimir els palestins té efectes a la pròpia societat.

Sharif, un fuster, va sortir de casa a les 8 a.m. aquell matí de març. Va resar i es va acomiadar de la seva germana petita amb un petó al front. Juntament amb el seu millor amic es va dirigir a un punt de control israelià. Portaven sengles ganivets amagats i, després de passar la barrera, van apunyalar un dels soldats

que vigilaven. Sharif va intentar sortir corrents però va rebre un tret a la part inferior del cos. Va estar cargolant-se una estona a terra, sagnant, però ni els soldats, ni els colons, ni l'equip de paramèdics que corrien al lloc dels fets no li van fer cas. Fins que va venir Elor Azaria i el va matar.

"No és un heroi"

Un cop el vídeo es va fer públic i va omplir els titulars arreu del món, el comandament de les Forces de Defensa Israelianes (IDF) es va distanciar immediatament dels actes del soldat: "Aquests no són els valors de la IDF ni tampoc no són els valors dels jueus", va dir un portaveu. El ministre de Defensa, Moshe Ya'alon, va comparèixer davant del parlament i va dir: "Aquest és el cas d'un soldat que ha transgredit la llei i no d'un heroi". Azaria va ser arrestat.

El missatge era clar: en una democràcia no és acceptable matar de manera injustificada i els soldats han d'acatar les normes; si no ho fan, no són millors que els terroristes. Les IDF van traçar una línia vermella: un acte així no s'ajusta a les normes d'un Estat constitucional.

Però aquestes declaracions no són un reflex de l'opinió nacional. Una nit d'abril, milers de persones es van congrega a la plaça del Rabí de Tel Aviv, incloent-hi colons de Cisjordània. Es

El soldat israelià Elor Azaria rep ànims dels seus pares, al judici. Els seus orígens són jueus mizrahi, descendents d'àrabs de procedència tunisiana.

podien veure pancartes que deien “Alliberu el soldat valent!” i “Un terrorista mort ja no pot matar jueus”. Els periodistes no hi eren benvinguts.

Un presentador de televisió, Sharon Gal, l'autoproclamat representant oficial de la família d'Elor Azaria, va pujar a l'estrada. “Ningú no pot culpar un soldat per matar un terrorista horrible”, va dir apel·lant a la multitud. “Aquest país pateix un estat de decadència moral”. Una dona d'aparença delicada, la mare d'Azaria, va dirigir-se al podi. Li tremolava la veu: “Fill meu, t'estimo. Em trenca el cor que no puguis ser aquí amb mi avui”. Un home corpulent la seguia de prop, Charlie Azaria, el pare. “És un heroi”, va cridar. El públic el va ovacionar i va començar a repetir al uníson “mort als àrabs”.

Va ser el moment que va demostrar clarament que la línia vermella és més borrosa que mai. Molts israelians s'han posicionat a favor d'Elor Azaria i en contra dels militars i de la llei internacional.

La cerca de respostes ens porta a Ramla, una ciutat pobra al centre d'Israel on Elor Azaria va créixer. Envol-

tada d'autopistes, Ramla es troba a mig camí de Tel Aviv i Jerusalem i és coneguda per les seves presons. Al voltant d'una cinquena part de la població és àrab. Els que tenen diners es poden permetre una casa adossada. La família Azaria viu en un bloc d'apartaments de color sorra amb un cartell que penja a l'entrada i diu: “Sigueu forts! No us rendiu! Nosaltres, el poble, estem amb vosaltres!”.

Elor és el menor de quatre germans. El seu nom vol dir ‘llum de Déu’. “Tant de bo el conegués”, lamenta David Shovav, de 62 anys, un vell amic de la família. Ell assegura que Elor és amable, responsable i sempre està disposat a ajudar. No era un bon estudiant però els seus antics companys de classe l'aprecien molt, l'apassiona el futbol i és seguidor d'un *rapper* racista israelià anomenat The Shadow.

“Molt orgullós”

La família Azaria va emigrar de Niça a Israel per “raons sionistes” durant els anys setanta. Són jueus d'origen mizrahi, descendents d'àrabs amb orígens

tunisians i no pertanyen a les elits que van emigrar des d'Europa i que encara dominen el panorama polític i econòmic d'Israel. Charlie Azaria, el pare, va servir com a policia durant més de trenta anys i ja des que era ben petit, Elor somiava d'arribar a ser soldat de les Forces Especials. Va suspendre unes quantes proves d'accés fins que al final va ser acceptat a la Brigada Kfir. L'any 2015, va rebre una distinció per ser el “millor combatent del seu batalló”. Tota la família, diu Sovat, estava molt orgullosa d'ell.

“Si tingués un cognom diferent, res d'això no hauria passat”, continua Shovav. Molts pensen això mateix i veuen Elor Azaria com a fill del poble. Creuen que és injust que l'exèrcit i l'elit de Tel Aviv estiguin contra ell. Aquest cas està dividint l'opinió pública israeliana i més de la meitat dels israelians creuen que Azaria va actuar de manera apropiada. Va eliminar un terrorista, què hi ha de dolent? Els soldats rasos s'han solidaritzat amb Elor.

Azaria serà jutjat per un tribunal militar a Jaffa, acusat d'homicidi, no

Lloc on es va produir l'atac dels palestins i la mort d'un d'ells a trets, Elor, quan jeia a terra ferit.

→ assassinat, i dos advocats cèlebres s'en-carreguen de la seva defensa. El bufet d'advocats Besserlick està situat a Ramat Gan, un suburbi de classe alta a Tel Aviv. La taula a la sala d'espera està decorada amb una pantera negra de plexiglàs. Eyal Besserglick, que porta unes ulleres negres que contrasten fortament amb la seva complexió pàl·lida, es mou com peix a l'aigua als tribunals. És advocat criminal, i un de molt car, tot sia dit. El seu soci, Ilan Katz, és calb i porta una cadena d'or. Ell mateix va ser militar i s'ha dedicat a defensar soldats contra l'exèrcit durant molts anys. Consideren que la seva lluita és contra el sistema corrupte; i aquest és un cop judicial que sens dubte rebrà molta atenció mediàtica. "Vaig saber immediatament que aquest soldat necessitava la nostra ajuda", diu Besserglick.

Katz explica per què Azaria va prémer el gallet: per salvar la pàtria. Azaria va reconèixer el perill potencial que representava el terrorista mentre es cargolava per terra, encara viu. Duia posats una jaqueta i un jersei, vestuari estrany per l'època de l'any. "Podria haver amagat armilla d'explosius sota la roba", declara Katz. A més, l'única raó per la qual aquesta investigació s'està portant a terme en primer lloc és a causa del vídeo. Aquesta és la línia de la defensa.

El tribunal militar de Jeff forma part d'un edifici colonial vell i pintat de color verd. Soldats, periodistes i la família d'Azaria ocupen els seus llocs als bancs de fusta, i l'acusat seu a la primera fila, un home jove musculós en un uniforme de color verd oliva, amb una cara rabasuda i uns ulls marrons com plats. El seu pare està assegut al seu costat amb el seu braç al voltant de l'esquena del fill. La seva mare seu just al darrere però manté constantment contacte físic amb el fill acariciant-li els cabells.

"El terrorista encara era viu. Havia de morir." Això és el que va declarar Azaria després del tiroteig, segons testimonia el seu comandant, que era al lloc dels fets.

La mare d'Elor comença a plorar. El seu pare Charlie explota: "Aquest judici no busca justícia! Algú de dalt ho està manipulant tot! En ma vida no havia vist una cosa així. Mentiders! Esteu fent tot el possible per fer-lo culpable!", i també esclata a plorar. "I el meu fill va anar a fer el servei militar per acabar així?" Azaria estén els braços per abraçar els seus pares, i els estreny contra el seu pit mentre els dona un petó al front. "Xut!", els diu en veu baixa.

El 10 de Juliol, Sharon Gal, el representant, va encetar una campanya de micromecenatge per ajudar la família Azaria a pagar les costes legals. Tots els qui donessin 100 xéquels rebrien una carta de la família i els que donessin 200 xéquels rebrien una samarreta amb l'eslògan: "Tots per un. El poble d'Israel viu". I els qui enviessin més diners guanyarien l'opunitat de conèixer el presentador Gal en persona. Van trigar menys de 24 hores a reunir 400.000 xéquels, uns 100.000 euros, la quantitat que la família necessitava,

"Elor Azaria ha esdevingut fill de tots els israelians", diu el periodista Nahum Barnea. Cada mare i cada pare en aquest país, lliura el seu fill a les mans de les IDF, preparats per fer el màxim sacrifici. "Tots els pares fan una inversió personal a l'exèrcit; es converteixen en una mena d'accionistes emocionals". Gila Shalit, el soldat israelià segrestat per Hamas, també va ser considerat fill de la nació. Però aquesta vegada s'ha estès la sensació que un soldat és la víctima del sistema del país mateix. Per a molts, això equival a traïció. "Que Azaria seguís les normes o no, això no és la qüestió", prossegueix Barnea. "La qüestió ara és què és moral en aquest país".

La tempesta ha arribat a l'estament dels líders polítics del país i s'ha convertit en un gran problema per al primer ministre Benjamin Netanyahu. Molts dels que van votar pel partit Likud de Netanyahu a les últimes eleccions donen suport a Azaria, però es podrien passar ràpidament a un partit encara més a la dreta de l'espectre ideològic.

Aquesta mena de partits han intentat treure profit de l'incident proclamant que Azaria ha sigut "prejutjat". Naftali Bennet, líder del partit The Jewish Home, ha parlat amb la família del soldat per telèfon i ha declarat públicament que Azaria "no hauria de passar ni un sol dia a la presó". El polític d'extrema dreta Avigdor Lieberman, un antic adversari de Netanyahu, era present al jutjat quan va començar el judici.

Tot i que Netanyahu inicialment es posicionés amb el bàndol de les IDF i del ministre de Defensa condemnant els actes del soldat, aviat va canviar d'idea i va trucar al pare d'Elor Azaria per assegurar-li que entenia el seu dolor.

"S'ha perdut la brúixola moral"

El primer ministre va començar a negociar amb Lieberman a l'esquena del seu ministre de Defensa i el partit de Lieberman, Yisrael Beiteinu (Israel és casa nostra) va unir-se a la coalició de govern

de Netanyahu al maig, que també va ser el mes en el qual Liberman va ser nomenat nou ministre de Defensa. Per primera vegada una persona externa va convertir-se en cap de les IDF, un home que gairebé no té experiència en combat i amb una línia d'acció encara més dura contra els palestins.

“Netanyahu està utilitzant Lieberman per trencar l'elit més antiga d'Israel: els militars”, va escriure el diari d'esquerres *Haaretz*.

A l'hora de deixar el càrrec, l'ex-ministre Moshe Ya'alon va parlar de “pèrdua de moral en qüestions bàsiques”. Molts comentaristes dels mitjans de comunicació han titllat la decisió de Ya'alon de situar-se al bàndol dels militars en el cas Azaria de “suïcidi polític”. Ara, però, Israel ha de fer front a aquesta qüestió: amb quin tipus de país vol ser associat? Per una banda, “és un principi jueu important”, afirma el delegat del ministre d'Afers Exteriors, “que hauries de

matar algú abans que ell t'intenti matar a tu”. Per l'altra, el comandant de les IDF diu: “Tampoc no vull que un soldat descarregui tot l'arsenal per una nena amb unes tisesores”.

El líders militars es mantenen fermes. Però per què? Per un vídeo? O ara els militars s'han convertit en defensors dels drets humans? El comandant de companyia de la brigada Kfir va descriure les regles de compromís als tribunals: primerament s'hauria de “neutralitzar” l'atacant, i aleshores s'haurien d'ajudar els soldats ferits. Només un cop fet això s'hauria de veure què es fa amb l'atacant ferit. Part de la raó per la qual la situació a Hebron ha esdevingut tan tensa és perquè aquest procediment ha estat ignorat en repetides ocasions, explica el comandant, i els palestins ferits o morts romanen a terra sense que ningú se n'ocupi durant extenses períodes de temps.

La cafeteria d'Hebron on Sharif, el palestí assassinat, solia jugar a cartes i

fumar amb els amics alguns vespres es diu Adam i Eva. Hi trobem uns quants nois joves del barri asseguts i diuen que Sharif va venir a la cafeteria al març i va seure en una de les taules de plàstic amb els ulls febrils. “Bullia per dins”, diu un dels joves.

Sharif, diuen, parlava de com l'exèrcit havia disparat a dos dels seus amics, que tenien 18 i 21 anys. “Estic furiós i deprimat”, va dir Sharif, segons els joves. A la cafeteria ens ensenyen el vídeo del funeral per Sharif i el seu millor amic i la lletra de la cançó de fons diu: “Mare, no ploris, perquè seré un màrtir”.

“Una gran protesta”

Sis-cents colons viuen a Hebron, i al voltant de 3.000 soldats israelians estan estacionats a la ciutat per protegir-los. La ciutat antiga, abans el centre neuràlgic de vida palestina, ha sigut pres pels punts de control militars israeliana. Murs de ciment fan d'escut als carrers que utilitzen els colons i molts d'ells estan fora dels límits per als palestins. Les tendes palestines estan tancades amb pany i clau.

Aquí és on viu Imad Abu Shamsiya, el palestí que va filmar el vídeo de l'execució de Sharif. Té una lleugera coixesa, resquicia d'una batalla contra la pòlio quan era petit. La seva decisió de pujar al terrat d'un veí per filmar l'incident va canviar la seva vida. Ja fa uns quants anys que documenta tot el que passa davant de casa seva utilitzant càmeres que li donen diverses organitzacions de drets humans. Ha emmagatzemat innumerable vídeos al seu portàtil, però mai no hi ha hagut tantes protestes com després de penjar la gravació que va obtenir el mes de març.

Ha hagut d'alçar una tanca de cablejat davant del jardí de casa seva per protegir la seva família de les pedres. Alguns colons s'han manifestat davant de la seva porta i el seu número va ser publicat en línia sota el titular “Buscat”. Ha rebut trucades amenaçant-lo de mort.

Un dels colons d'Hebron va ser cridat a testificar al judici de juliol. El seu nom és Ofer Ohana, un home de dimensions gegants que treballa com a conductor d'ambulància. També era a l'escena dels fets i va gravar els seus propis vídeos amb el mòbil. Diu que és important tenir alguna cosa per contradir les narracions palestines. “Diuen que nosaltres vam →

→ posar els ganivets al costat d'aquests terroristes”.

Un d'aquests vídeos va ser projectat a les parts de la sala del judici. S'hi pot veure Sharif a l'asfalt amb un ganivet de cuina amb un manillar marró a terra a quatre metres de distància. També es pot sentir la veu d'Ohana de fons. “Aquest gos encara és viu, podria portar posada una bomba”. La mà de Sharif es mou en una mena de convulsió i gira lleument el cap cap a un costat.

“Sota amenaça permanent”

“Si tenies por que dugués una bomba, per què t'hi vas apropar?”, pregunta el fiscal.

“És el risc que hem de córrer”.

“Has vist mai un terrorista amb una bomba?”.

“No”.

En un altre vídeo, Sharif ja és mort, es pot veure com un tros de cervell li surt per la part posterior del crani. “On és el ganivet?”, pregunta Ohana abans de donar-li una puntada per apropar-lo a Sharif.

“Sento que visc sota una amenaça constant a Hebron”, declara Ohana. Només la setmana passada ja es van produir dos atacs més a la zona: van disparar a un pare dins del seu cotxe i un palestí de 19 anys va assaltar un apartament i va matar una nena jueva de 13 anys a ganivetades.

Una brutalitat anàrquica s'ha apoderat de la ciutat, i el seu únic objectiu és infligir el màxim dolor possible a l'altre bàndol. A la ciutat hi ha hagut desenes d'atacs durant els últims dotze mesos. Els joves palestins actuen de manera independent i espontània, sense una organització al darrere. Es radicalitzen a les xarxes socials. Sota el *hashtag* “stabbing” (“apunyalar”) en àrab, es poden trobar fotos de cossos amb ganivets dirigits a l'aorta, coll i pit. Una de les imatges mostra un nen amb un punyal: “Ataca, fill de Cisjordània, destrueix el teu enemic, fes la teva terra forta”.

Hi ha un trencament entre els joves indignats que se senten humiliats i la generació dels seus pares, que s'han resignat a la situació. L'incident d'Hebron mostra la franja on la societat palestina és més combustible, i els polítics no tenen resposta per als joves. El president Mahmoud Abbas continua essent impopular entre els més joves, que no

el consideren corrupte i un còmplice de la política de Netanyahu de *statu quo*. No creuen ni en el procés de pau ni en un futur millor. I es prenen la justícia pel seu compte per intentar canviar la situació, a base de desesperació i brutalitat.

La família de Sharif viu en un bloc d'apartaments de color sorra amb vinyes que creixen al jardí frontal. L'avi de Sharif, un home barbut de 63 anys, rep un visitant. La seva cara magra recorda a la del seu nét mort. "Li van posar el nom en honor meu", sospira. Abdel Fattah, "el servent del conqueridor, és a dir, déu". Diu que Alà va triar el seu nét com a màrtir per la seva gran fe i el seu caràcter fort. A la sala d'estar hi ha un retrat gegant de Sharif. La família Sharif, diu l'avi, va emigrar des d'Aràbia Saudita fa 700 anys i és descendent de Fàtima, filla del Profeta. Explica que va construir la casa amb les seves pròpies mans, la casa on la família sencera viu actualment, al voltant de 30 persones.

"Tenia un futur"

La mare entra a l'habitació. Relata que Sharif era un bon noi, que ajudava a netejar i sempre portava dolços per a la seva germana. També li agradava viatjar i anar a la platja a Tel Aviv. Sharif, continua, volia obrir un negoci i renovar l'apartament a la casa familiar abans de casar-se. "Tenia un futur".

La mare mostra l'informe de l'autòpsia: "Causa de la mort: tret al cap". L'informe, el va expedir l'hospital de Ramallah, signat per un doctor israelià i

un doctor palestí. "Es van quedar el cos durant 65 dies", assegura, "i aleshores ens el van donar en un bloc de gel". Diu que el seu fill va estar congelat durant dos mesos. El pare proclama que el seu cos ni tan sols va ser rentat com mana la tradició musulmana. Així és com són els jueus, afegeix.

Per què va portar un ganivet fins al punt de control? La mare sembla no haver entès la pregunta. El seu noi, diu, simplement era al lloc que no tocava a l'hora que no tocava, i no va sortir de casa amb un ganivet. Explica que no va veure res inusual aquell matí. "Els israelians van posar el ganivet a l'escena", intervé l'avi. Es neguen a creure que el soldat tingués ferides d'arma blanca.

El seu fill, relata la mare, mai no es va interessar per la política ni va participar en protestes, ni tampoc li agradava la història. Abdel Fattah només volia viure en pau, segons diu ella.

Mentre la mare continua parlant, la germana favorita del fill mort corre per l'habitació, una nena d'uns tres anys amb una samarreta rosa. Intenta atrapar el seu germà de cinc anys. La nena duu a la mà un ganivet de joguina, de plàstic, amb una fulla llarga i platejada. Un cop atrapa el germà, fa veure que li enfonsa el ganivet pel costat. Deixa anar unes rialles i el torna a apunyalat.

Un bàndol assegura que Sharif era una amenaça fins i tot quan jeia a terra moribund; l'altre bàndol assegura que el ganivet va ser posat a l'escena. Però cap de les versions no és certa. Tots dos joves, Elor Azaria i Abdel Fattah al-Sharif, són a la vegada culpables d'un crim i víctimes del sistema, productes de les polítiques d'ocupació i colonització.

Durant el judici contra Elor Azaria, un estat de Facebook que va escriure durant l'última guerra de Gaza l'any 2014 va sortir a la llum: "Bibi, ets un porc covard. Els hem de matar a tots. De veritat que els hem de fotre bé a tots".

Si ell és culpable, tothom ho és

Un matí de juny, finalment puja a testificar als jutjats donant l'esquena als espectadors. Està cridat a testificar durant tres dies. Sembla una mena d'espectacle, al jutjat no hi cap ni una ànima més. "Ja no pots caminar per Hebron com camines per Tel Aviv, sempre hi ha por en l'ambient", diu. "L'arma sempre està carregada." El seu missatge: el que va →

Imatges de revoltes palestines als carrers d'Hebron. Per a una generació de joves palestins Mahmoud Abbas és un corrupte i còmplice de la política de Netanyahu de mantenir l'*statu quo*.

Nova
maqueta

Nous
opinants

Nou
format

Nou
Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscriptions@
eltamps.cat](mailto:subscriptions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores

No tots els israelians creuen que el jove soldat s'extralimités en disparar al palestí ferit. Molts li donen suport amb manifestacions.

→ passar no és un succés inusual. És el que li van ensenyar: la violència es normal, i si ell és culpable, tothom ho és.

Diu que estava constantment sota estrès i tenia problemes per dormir, a més havia perdut tota la fe en el comandament de les IDF, que l'han pres com a cap de turc per no sortir-ne malparats ells mateixos. I tot per culpa d'un vídeo. "Em van donar l'esquena per satisfer els mitjans de comunicació i el món".

L'exèrcit, que va intentar fer creure que Azaria és l'ovella negra, ha perdut la confiança de la població israeliana. Molts veuen Azaria com una mena de revelador, i una revista de dretes el va proclamar "home de l'any", i va imprimir la seva foto a la portada. "La falta de confiança del poble en les IDF és ara la major amenaça contra l'exèrcit", va destacar el cap de les IDF.

El cas Azaria ha fet sortir a la llum moltes coses: racisme, opressió, confusió i pèrdua de valors. Però a molts no els agrada aquesta revelació i preferixen concentrar-se en l'espectacle mediàtic "David contra Goliat": Azaria contra l'exèrcit, contra el sistema, contra les elits, els jueus àrabs contra els jueus europeus. Al novembre, el jutjat de Tel

Aviv ha de donar el seu veredict i donar a conèixer si guanyarà el pes de la llei o l'opinió pública nacional.

Un home està assegut en un sofà amb un estampat floral en una sala d'estar d'Hebron. Viu al primer pis d'un edifici situat just al davant de l'escena del crim, la intersecció al barri de Tel Rumaida. La història que vol explicar encara complica les coses una miqueta més. Relata que durant el fatídic matí de març va sentir els trets, va córrer a la finestra i va veure l'amic de Sharif a terra, encara es bellugava. Aleshores va veure que el soldat disparava contra l'amic a pocs metres de distància. Segons ell, el jove palestí va morir immediatament.

Aquest home, a qui li agradaria mantenir l'anonimat, no és l'únic testimoni que ha explicat aquesta versió dels fets. I l'exèrcit israelià té una càmera que monitoritza aquesta intersecció a Hebron. No només Sharif –sinó també el seu amic– va ser executat des del principi, asseguren aquests testimonis. Però l'exèrcit no ha publicat aquest vídeo. Mai no n'hi haurà una investigació. ●

Traducció d'Helena Martínez